

ИРЖИ МАРЕК

АТРАПИ

Превод от чешки: Ирина Къосева, 1980

chitanka.info

Естествено, това се случва на всеки от нас, но когато съветникът Кнотек излезе в пенсия, на мен ми се струваше, че с него приключи някакъв славен период в историята на пражката полиция. Произнесоха се тържествени речи, дойде писмо от министерството, сбогувахме се със съветника в една винарна, но въпреки цялата тая тържественост на никой от нас не му беше до смях. В края на краищата най-мъжествено се държа именно старият съветник. Сигурно защото вече се беше примирил с нещата. На другия ден аз се преместих в бившата му канцелария. Още не бях успял да се разположа, и на вратата се почука.

„Първият случай — помислих си. — Дано е нещо солидно!“ За мое учудване на вратата застана съветникът и се усмихна виновно:

— Няма да ви преча, колега, идвам само за нещата си.

— Влезте, влезте — забърборих аз, — сигурно сте се наспали като новородено в тая първа пенсионерска нощ!

Но аз добре видях, че точно през тая нощ, когато бившият ми шеф нямаше дежурство (и когато не трябваше да се интересува какво се е случило през нощта в Прага), той беше някак посърнал. Мълчаливо огледа канцеларията, беше тих и тъжен.

Той, който успяваше да стресне целия престъпен свят! Той, заради когото специалистът по таваните Пулпител се беше скрил под леглото и така разтрогна брака си! Той, комуто лично се предаде крадецът Шмитмайер, който два дни безобразничи на тавана на една кооперация в Нусле! Чак докато дойде съветникът, докато се качи с достойнство по стълбите и каза строго и решително:

— Господин Шмитмайер, вие задържате тук моите хора, а те ми трябват на друго място! Зарежете това и да тръгваме!...

И Шмитмайер отвори желязната врата и каза:

— Щом сте вие, господин съветник, тогава може...

После двамата седнаха в колата без никакви белезници, без никакъв ескорт, просто седяха, пушеха пури и пътуваха към Бартоломейска улица като някакви височайши гости.

А сега тук стои пенсионерът Кнотек, който е дошъл за нещата си. За старото сако, което винаги е висяло на закачалката и което той обличаше, за да запази тъмния редингот. В бюрото е чашата за кафе и лъжичката, в кесията — още малко захар. На бюрото е пепелникът, на който е гравирано името му. В Бори касоразбивачът Хавличек правеше такива пепелници срещу една цигара. В една чашка имаше подострени

цветни моливи. Съветникът ги взе в ръка, като че разсъждаваше какво ще подчертава с тях, но после ги пхна в джоба си. И аз знаех: взема ги за спомен. Ще ги сложи в къщи, в задимената си ергенска стая, и ще им се любува. И старото сако ще закачи на закачалката и ще се чувства като в дирекцията.

Съветникът дълго въртя в ръце чашата за кафе и на края каза:

— Знаете ли, колега, че ми забраниха напълно кафето? Хубава я свърших! Между другото какво е положението с шестата каса? Пак като правоъгълник от дясната страна, нали? И пак Балда, дето му викат Тонда Щрафа?

Сигурно е той. До два-три дена ще го хванем.

Той кимна с глава, но мислеше за нещо друго.

— Нито глътка кафе! Няма да издържа дълго.

— Но, господин съветник... — започнах да го утешавам.

— Няма да издържа. Пак ще започна да пия кафе!

Той сложи чашката при другите неща, отвори шкафа, увери се, че наистина е празен, спусна ролетката, пипна пръстта в саксията — дали е достатъчно влажна.

— Господин съветник, долу в преградката има още ваши неща.

Той завъртя недоверчиво глава и аз отворих чекмеджето. То вървеше тежко, явно никой не го беше отварял. Там имаше две прашни пакетчета, завързани с канап. Развързах едното. Господи! Динамит във въсъчна хартия с надпис: „Фабрика А. Нобел!“

— Що за чудо е това? — уплаших се аз.

Възрастният съветник спокойно бръкна в пакета и като че ли се усмихна леко. Намазаните му с въсък мустаци леко трепнаха.

— Виж ти! Още са на бял свят! Аз си мислех, че са се загубили, като боядисвахме последния път...

(Между другото в Дирекцията на полицията се боядисваше много рядко.)

— Изхвърлете това! — додаде той и ми подаде двата пакета.

Аз не ги поех много ентусиазирано, всъщност никак не е приятно да държиш в ръцете си динамит.

— Добре... Но къде се изхвърля такова нещо? — попитах несигурно.

— Например в печката, това са само атрапи.

Още не палеха печките, така че аз оставих пакетчетата в сандъчето за въглища.

Съветникът ги гледаше, като че виждаше нещо особено скъпо:

— Получих ги като подарък!

— Малко странен, ако позволите!

— Да, малко странен, но все пак подарък. И дори от дама. От много красива дама. Нали знаете: нещо изключително, както казваше джебчията Михуле.

Съветникът се озърна наоколо, като че искаше да се убеди, че сме само двамата, и каза:

— Вие не си ли правите кафе?

— Днес още не... Не съм си донесъл нещата.

— Донесете си ги тогава и си направете кафе. А аз ще вдъхвам аромата му.

Бях свикнал да изпълнявам думите на съветника и затова послушно си донесох котлончето от съседната стая.

Съветникът ме гледаше и кимаше с глава:

— Кафето е основата на живота. Що се отнася до жените, за тях не съм толкова сигурен. Работи ли човек в полицията, като че ги вижда малко идеализирано. Тази, за която говоря, беше жена — един път! Радост за очите! Запознах се с нея случайно. Веднъж ме изпратиха да проверя как върви разследването на някаква финансова афера в Пардубице. Фабрика за взривни вещества и муниции; нали знаете, там и злоупотребите имат друг отзвук. Бяха съобщили, че трябва да дойде някой от Прага, ако не и от Виена, защото от цялата работа се интересува самият губернатор. Не можете да си представите какъв особен сорт хора са производителите на оръжие. Сигурно защото имат в ръцете си опасни неща, те така страшно се държат един за друг, че като им поискахме експерти-специалисти, всички се изплъзнаха като змии. Господин президентът на полицията реши там да отида аз. Естествено, днес няма да се съглася да отида в чужд район и да си пъхам носа в неща, които не ме засягат, но тогава бях още млад, бях и хубавец, което има значение в дадения случай — и затова с удоволствие заминах.

Тръгнах на път съвсем парадно, купих си хубава пура, седнах в първа класа, та да личи, че съм някой. Или може би да не личи, че съм от полицията? И аз не знам.

(Водата ври, можете да слагате кафето... Какъв аромат, нали?)

Нашите хора в Прага вирят нос пред провинциалистите. Но ония там са факири! Едва слязох от влака, и някакъв съвсем непознат човек учтиво свали шапка и ми каза:

— На вашите услуги, господин полицейски съветник!

И край с инкогнитото! Зяпнах... Но не толкова заради тоя човек, колкото заради красавицата, която мина покрай нас; на главата ѝ шапка — цвете до цвете, по тогавашната мода, фигурата ѝ — като излята; а обувчиците — с каишки около глезените. Беше си вдигнала полата доста високо и аз, ща не ща, се обърнах след нея.

А оня, местният човек, ми казва:

— Това е съпругата на господин директора!

Аз, разбира се, не бях отишъл там, за да се заглеждам по жените, и затова гледах строго и мълчах. Отидох право в полицейското комендантство.

Случаят беше доста заплетен, но, общо взето, разследван правилно: няколко души бяха вече арестувани, един от тях, млад човек, беше най-забъркан, е, и останалите — също. Гранатите не избухваха; наистина нямаше никакъв заговор; за радост на губернатора всичко беше заради пари, нали знаете — пара играе в тия фабрики!

Беше ми ясно, че случаят е сравнително лесен за приключване, следите водеха чак до Виена, нека там да решат какво да правят, все едно, ще се появи някакъв си вуйчо, който веднага ще сложи всичко в чекмеджето; никак не обичам тия случаи, в които човек трябва да се съобразява с господата от министерството. Хората от окръжното комендантство бяха много мили, ходихме в една винарна, поканиха ме на лов през есента, шефът беше страстен ловец, а, както казваха, ливадите около Пардубице били пълни със зайци.

Вече се готвех за връщане, но някакъв човек ми донесе в хотела голямо послание от директора на фабриката, че най-учтиво ме кани на чай следобед.

Въртях писмото в ръце, не ми се ходеше особено много, какво ще иска директорът на фабриката, в която се води разследване? Но после се сетих, че непознатата красавица е негова съпруга, и, да ви призная, прищя ми се да я видя пак. Купих букет цветя и отидох в къщата на чай.

Приеха ме, както трябва, в гостна с голям часовник и висока палма, на която вероятно госпожата държеше особено много. Младата жена се държеше много сърдечно, усмихваше, се така, че на моменти чувствувах приятна топлина. Тя беше цялата във воланчета и дантелки, а очите ѝ бяха такива, че човек беше принуден непрекъснато да гледа в тях.

Господин съпругът започна с това, че ще бъде страшно доволен, ако разследването вече приключи. Сигурно разбирате — казва — тая нервност и освен това малък град — клюки... Уверих го, че що се отнася до мене, смятам разследването за приключено и че не виждам никаква държавна измяна в цялата тая работа, обикновена злоупотреба и малко безсрамна кражба от държавата.

— Нали знаете, че при военните доставки стават такива работи — въздъхна мъдро директорът и ми напълни чашата. В това време уважаемата госпожа седна на канапето до мене и каза, че страшно я вълнува такава *sehr interessante*^[1] професия като моята...

Тя не говореше много добре чешки, каза, че е родена в Радушя, там, дето се прави хубаво вино. Е да! В тялото ѝ имаше от неговия огън, а пък мъжът ѝ имаше от това вино в избата, така че беше хубав следобед.

На масата имаше странен комплект за пушене: всичко беше направено от патрони, цигарите стояха в празни опаковки от динамит, пурите — също, по средата имаше един голям шрапнел — запалка.

Може би всичко това беше малко безвкусно, но на мен ми хареса. Още повече че се уплаших истински от него. Ами представете си да си тръскате цигарата между шашки с динамит!

Госпожата забеляза уплахата ми и звънливо се засмя, тя се смееше много, често смехът ѝ се чуваше като гукане на гургулица. И каза, че щом ми харесва толкова, ще ми изпрати такъв комплект като подарък. Или ще ми го донесе в Прага, като идва на покупки.

Какво можех да ѝ отговоря, щом до нас седеше мъжът ѝ и си даваше вид, че нищо не се е случило? И аз си дадох вид, че нищо не се е случило, и казах, че ще ми е много приятно. Когато говорехме за аферата във фабриката, госпожата каза, че тия хора са *unschuldig*^[2]. Пак не казах нищо, няма да им издавам служебни тайни я!

Съпругът отиде за вино, наистина носеше чудесно вино от избата, а дамата се наведе към мене и каза, че е щастлива, че се е

запознала с мен. Каза го така, като че ли целият ѝ досегашен живот не струва пукната пара. Замънках нещо, явно някаква глупост, а тя ме попита дали знам, че в аферата е замесен един неин познат. Някой Роберт Волф, ein sehr charmanter junger Mann^[3]...

Сетих се, че го знам, беше красавец. Изобщо не се учудих, че тя говореше точно за него.

— Той е от много добро семейство... Можете ли да направите нещо за него? Ще ви бъда много..., wie sagt man das tschechisch^[4]... задължена.

— Ще видя — казах аз и бях щастлив, че съпругът влезе в стаята, защото за тоя Роберт не можеше да се направи кой знае колко, той беше затънал най-много в тая каша.

Приказвахме си така и изведнъж тя ми каза да я наричам Йени, така ѝ било името. Аз се изчервих и продължих с това „милостива госпожо“. Погледнах към мъжа ѝ, който сигурно беше свикнал с всичко това, и си казах: или съпругът ти е глупак, или ти, мила моя, имаш нужда от цяла къща мъже!

Та нали през цялото време тя седеше до мен и през цялото време говореше такива неща, от които може да пламне клечка кибрит. Каза се също, че съм ein wahrer Mann^[5]... Чуйте, казвала ли ви е вече някоя жена, че сте истински мъж? Много приятно чувство!

В съседната стая звънна телефонът, съпругът отиде да се обади, а тя седна по-близо до мене и пак започна да ми говори за оня Роберт Волф... Не знам какво щеше да стане, ако директорът не се беше върнал. Направи ми впечатление, че беше блед и нервен.

— Ако обичате, елате, господин съветник — кимна ми той и затвори вратата след нас.

— Неприятна работа!... Ужасно!

Като взех слушалката, научих, че в затвора днес се е самоубил подследственият Роберт Волф.

По дяволите, какъв удар! И за следствието, защото това означава да се започне отначало, и за мен...

Какво ще кажа на дамата?

Като се върнах в стаята, разбрах, че съпругът вече беше свършил това вместо мен. Сигурно знаеше нещо за тоя Волф. Така че попаднах точно в момента, когато госпожата хапеше кърпичката си и обляна в сълзи, крещеше срещу нас да се махнем и че сме безчувствени хора...

Излязохме, директорът ме изпрати през градината, като въздишаше. Не го питах нищо и той не ми каза нищо. На вратата си стиснахме ръцете, като че си разменихме съболезнования.

Веднага отидох до затвора, беше съвсем ясно, че младият мъж е усещал колко дълбоко е затънал в тая афера и затова е решил да я приключи по честен път.

Кой знае, може да е мислил и за нея... Тя действително заслужаваше всякакви рискове.

Останах там още два дни и бях доволен, като се качих на влака за Прага. Но още преди да потеглим, видях как по перона тича оня човечец, който неотдавна ми донесе писмото от директора. Като ме видя, той ми пъкна през прозореца тия пакетчета от името на любезната госпожа...

Отначало се трогнах — въпреки мъката тя не беше забравила обещанието си! Но като разгърнах едното пакетче, бях разочарован. Нямаше пепелник от патрони, само тия атрапи. Вероятно не беше успяла да го поръча...

Влакът беше тръгнал, когато ми хрумна, че това е някакъв символ. Може би с тоя чудноват подарък тя искаше да ми каже, че за разлика от нея, която е като динамит, аз съм се държал като тия атрапи. Не ми противоречете, жените са способни на всичко. Вие може би нямате такъв опит, защото сте млад и женен, но можете да ми вярвате!

Сигурно си представяте колко работа се беше струпала в Прага, докато бях в провинцията! Така че пъкнах подаръка в чекмеджето на шкафа и съвсем забравих за него. Още повече че тя никога не ми се обади. Кой знае, може пък мъжът ѝ да ѝ е забранил пътуванията до Прага. А може също да е забравила... Пък аз не си направих пепелник, с който да стряскам гостите си, защото няхах време за това.

И ето на — точно днес, след толкова години тия неща се показаха на бял свят! Странно, нали, в края на краищата човек винаги трябва да почисти след себе си. И в шкафа, и в живота. Като че ли на тоя свят няма нищо, което си струва да остане...

Съветникът замълча и стана:

— Ама че се заприказвахме! Много време ви изгубих. И което е по-лошо: изпих ви кафето!

И се усмихна лукаво.

Наистина трябваше по-добре да си пазя кафето, защото лекарите му го бяха забранили. Но после магнах с ръка:

— В канцеларията кафето не вреди. Само в къщи не бива да си правите!

Като си отиде съветникът, аз останах сам, взех пакетите с надпис „Фабрика А. Нобел“ и извиках разсилния.

— Изхвърлете това! — казах строго, както подобава на шеф.

— Господи, помилуй! — възкликна искрено възрастният човек.
— Може ли изобщо да се държи в ръка такова нещo?

— Разбира се, всичко е изветряло вече...

Имах пред вид по-скоро историята, отколкото динамита.

Но хората долу решиха, че е жалко да се изхвърлят тия неща, и понеже уреждаха нещo като музей на криминалистиката, прибраха атрапите там, на тавана. В края на краищата ще послужат за нагледно средство. И само аз знаех за романтичната им история...

Да, не казах голяма дума — само аз. Съветникът Кнотек не се радва много време на пенсията си. Сигурно защото не можеше без кафето... И не след дълго се събрахме на погребението му; бяхме няколко души, точно тогава имаше някакви случаи и хората бяха в акция. Погребението на самотен човек винаги е тъжно, пък и отчето бързаше. Но на гробищата бяха дошли и касоразбивачи, и джебчии, и специалисти по таваните, и брачни изнудвачи, всички, които нямаха работа и по случайност бяха на свобода. Бяха дошли да се сбогуват с тоя, който толкова често и строго ги арестуваше. Беше много мило от тяхна страна.

Времето си течеше, сигурно няма да се учудите, ако ви кажа, че забравих напълно историята на съветника Кнотек, а също и атрапите, сложени в музея. И изобщо не знаех, че старият Пршихода, същият, дето получи такъв ревматизъм в службата, че не го биваше за нищo и затова беше като пазач на нашия музей, си беше направил от тях гвоздеа на музейната „програма“.

Посетителите на музея не бяха никакви лаици, обикновено бяха хора от занаята — провинциални полицаи или журналисти, но понякога се случваше така, че с делегацията имаше и жена, и тогава Пршихода разказваше особено интересни неща не само за разните чукове, с които бяха убити най-различни хора, а главно за тоя динамит.

— Тук ще си позволя да отбележа, че както е известно, основата на динамита е нитроглицеринът; казват, че бил добър за сърцето, не знам, аз имам ревматизъм. Това е глицерин, селитра и сярна киселина заедно и гърми като дявол. Както знаете, тоя господин, който е написан тука, господин Нобел, е бил noble^[6] господин и е бил толкова богат, че не знаел къде да си дява парите, та след смъртта му ги раздават. На мен още нищо не са ми дали, сигурно не ми е дошъл редът. Повече от ясно е, че с това трябва да се внимава... — В тоя момент Пршихода вземаше едната опаковка и я тикваше под носа на посетителите. — Повече от ясно е, че ако падне на земята, с нас е свършено...

И в тоя момент той пускаше патрона, на земята и докато се навеждаше, успяваше да го ритне, така че той летеше из стаята към краката на посетителите, а оня мизерник си умираше от смях, когато хората подскачаха, дамите пицяха, а мъжете ставаха бели като платно, защото дори самата дума „динамит“ те кара да пребледняваш...

Понякога старикът гасеше цигарата си о патроните и това също впечатляваше силно посетителите. Някои дори казваха, че им стига толкова разглеждане.

Разбира се, аз не знаех за тия номера, иначе щях да му ги забраня.

Горе не се отопляваше и през зимата Пршихода разказваше особено интересни неща за динамита, т.е. за атрапите. Дявол знае откъде ги беше научил, защото наистина бяха верни.

— Тук имаме изложен динамит, както виждате, имаме го в достатъчно количество, за да вдигнем във въздуха цялата Дирекция на полицията, ако престанат да ни плащат. Внимателно, внимателно, моля! Предпочитам да стоя по-далечко. Както е известно, на студено динамитът се проявява като голям чешит. Замръзва при около десет градуса и като се размрази, става, както се казва, чувствителен и гърми, щом като го пипнеш. Колко градуса сме днес? Ами да! Десет под нулата... Тая гадост замръзва всяка година и после през пролетта се размразява, имаме я вече дълги години. Така че пресметнете сами какво ще стане, ако, не дай си боже, падне на земята!

И в тоя момент Пршихода изпуска пакетите и посетителят се дръпва или пък се засмива малко принудено и позеленява. Това е така, дядката не ги лъже, динамитът наистина е такъв.

А когато Пршихода ги подкани да угасят цигарите си в патрона, както прави той, повечето хора казват, че още не са си допушили цигарата, и изчезват от стаята, защото всичко това вече им е дошло до гуша.

Веднъж в групата на посетителите имало някакъв майор от сапърските части, а както е известно, те просто си въртят гранатите около кутретата, стига, разбира се, да са им останали кутрета. След като посетителите пребледнели достатъчно от това, че дядката изпуснал патроните на земята, тоя майор казал, че сигурно динамитът вече е изветрял, че с времето той изветрява.

— Ами! Тоя не е изветрял, тоя е опакован много добре — защитил Пршихода своя основен номер.

Но майорът не повярвал; явно започнал да се съмнява дали там изобщо има динамит, иначе тоя човек едва ли щеше да се отнася така с него. И решил да провери.

Когато Пршихода завел посетителите при касоразбиваческите инструменти, майорът отворил единия патрон. Като истински специалист той взел между пръстите си малко от съдържанието в хартиената опаковка и го опитал на вкус.

— Ей, господине, какво правите там? Забранено е! — разсърдил се Пршихода, когато майорът отишъл при него с, разтворения патрон в ръка.

— Искам само да ви кажа, че сте напълно прав. Това наистина е динамит. И ако замръзне през зимата, тогава... Тогава на ваше място щях много да внимавам с него — казал майорът и грижливо оставил патрона на масата.

Старият Пршихода забравил разказа си за касоразбиваческите инструменти. Той гледал отворения патрон, за който преди години му бяха казали, че е фалшив, и изглеждал така, като че ли бил видял призрак.

— Да не би да се лъжете? — разтреперил се гласът му.

— Не, динамит е, усеща се на езика. И след замръзване е особено чувствителен на механични въздействия.

Посетителите гледали като втрещени, но не динамита, а стария Пршихода, който в тоя момент приличал на дрипа.

Останалата част от разказа му не струвала нищо, повечето неща той дори не показал, гледал само да отпрати посетителите оттам. Като

затварял вратата, той погледнал ужасено към масата, където лежал разопакованият динамит.

„Майчице мила, ама че се наредих! Ми нали казаха, че това са само атрапи! Хубави атрапи, дявол да го вземе, та аз съм бил на косъм от смъртта! И какво ли не правих с тия неща!“

Той вървял към къщи и усещал как го обливат студени вълни. Най-лошо било през нощта, преследвали го страшни сънища, той виждал как цялата дирекция хвърчи във въздуха, на Бартоломейска улица остава само дупка в земята. Всички сгради наоколо си седят, само дирекцията я няма, поради — и той чувал насън страшен глас — невнимателното съхраняване на поверените взривни материали от страна на стражаря Пршихода тя беше хвъркнала във въздуха.

На следващата сутрин, без да казва никому нищо, той предпазливо се промъкнал нагоре към музея. Стараел се да не тропа, докато отключва, защото явно най-опасно е удрянето на метал о метал... „Божичко, и аз ги изпусках на земята! Гасих си цигарите в тях! Божичко, сигурно ще откажа пушене то!“ Стигнал до масата на пръсти и внимателно отчупил парченце от сивкавото вещество и също така внимателно излязъл навън. Отдъхнал си едва на стълбите.

— Какво носиш, старче? — посрещнал го на долния етаж пиротехникът.

— Нищо... Виж само това. Можеш ли да познаеш какво е?

„Може пък майорът да ме е метнал: видял е, че си правя майтап с тях, и е решил да ми го върне.“

Пиротехникът взел едно парченце между пръстите си, помачкал го малко, а след това го опитал на вкус, също като майора.

— Нищо особено, най-обикновен динамит. Откъде го имаш?

Пршихода вдигнал молитвено ръце:

— Отгоре, разбираш ли, от музея.

— На посетителите ли го показваш? — учудил се пиротехникът.
— Внимавай, сигурно е замръзнал през зимата.

— Как не! — завайкал се Пршихода. — Замръзнал е като камък. Това чудо мръзне вече дълги години.

Пиротехникът никога не бил виждал старчето така изплашено и бил много доволен от това. Но понеже и на него му станало интересно, взел малко динамит и отишъл в съседната лаборатория. Като се върнал, изглеждал доста загрижен:

— Е, не е толкова страшно, все пак е поизветрял, но още има сила и при добро желание може да гръмне.

— Ако приближиш до него цигара? — попитал Пршихода и зъбите му тракали.

— Не, от това най-много да се запали. Но на удар ще бъде чувствителен. Да не пада на земята, разбираш ли?

Пршихода заекнал:

— Раз... разбирам.

И след това чистосърдечно си признал как е пускал патроните и ги е ритал.

Най на края дойдоха при мене. Отначало не разбирах за какво говорят, само ми правеше впечатление, че Пршихода е смачкан като седмица спатия.

— Чуйте. Това са само атрапи! Така ми каза покойният Кнотек!

— Пршихода ми донесе малко и аз го сложих в уреда на Касто, господин съветник — каза пиротехникът. — Това е динамит.

Качихме се горе заедно, защото аз не преставах да твърдя, че това са само атрапи, спомних си какво ми разказваше съветникът за пепелника и комплекта на оня директор и, естествено, за оная дама. „Изпрати ми атрапи — казваше тогава той, — за да ми покаже, че също като тях не ставам за нищо...“

На масата лежеше отвореният патрон и пиротехникът каза, че няма измама, че е истински...

— Сигурно останалите не, са — казах аз и взех в ръка друг патрон. Целият беше обгорен от цигарите, с които Пршихода за ужас на посетителите си беше играл. Сега той стоеше на вратата и с плачлив глас разказваше какво е правил с патроните.

За всеки случай взех и другото пакетче, което още беше вързано с канап, беше цялото в прах, като че нищо не се беше променило оттогава, когато съветникът ми го даде, за да го изхвърля в печката. Като го вдигнах за канапа, той се скъса и патроните се изсипаха на земята.

— Внимателно, господин съветник — извика пиротехникът, но аз не се уплаших, мислех си за оная непозната красавица, която беше изпратила подаръка на полицейския съветник Кнотек.

Затова пък Пршихода изплака протяжно и се стрелна като куршум през вратата, побягна надолу по стълбите; какъв ти

ревматизъм, скачаше като момченце, и то през три стъпала. Не се спря дори в кръчмата на ъгъла.

Нямаше как, взехме още две проби и пиротехникът потвърди, че това е динамит.

— А защо не е експлодирал, когато Пршихода е показвал номерата си?

Пиротехникът сви рамене:

— Не знам, може пък вече да няма тая сила, но според това, което учим, може да гръмне.

И една сутрин ние затворихме улицата от двете страни, защото дяволът си няма работа, дойде полицейска кола и в нея сложихме двата пакета. Пиротехникът седна до шофьора.

— Пршихода, би трябвало и вие да отидете с тях. За назидание!

— Господин съветник, нали съм пред пенсия! — плачливо каза Пршихода и се пъкна в ъгъла на двора.

Оставих го. Колата тръгна. Извън града пиротехникът запали патроните, горяха съвсем нормално, само един журналист, който се беше домъкнал отнякъде, писа после, че земята била разтърсена от гръмовен взрив. Какъв ти взрив, динамитът се запали като сухо дърво и изгоря без никакъв гръм.

Както е редно, написах протокол, че тоя и тоя ден бяха унищожени два пакета патрони, които бяха изложени в музея и са от неизвестен произход.

Няма да напиша истината я!

Оттогава често си мисля за оная красавица.

Каква ли е била по темперамент, щом се е опитала да убие с динамит полицейския съветник.

---

[1] Sehr interessante (нем.) — много интересна. ↑

[2] Unschuldig (нем.) — невинен ↑

[3] ein sehr charmanter junger Mann (нем.) — един много симпатичен млад човек. ↑

[4] Wie sagt man das tschechisch (нем.) — как се казва това на чешки. ↑

[5] ein wahrer Mann (нем.) — истински мъж. Б.пр. ↑

[6] Noble (фр.) — благороден, изискан, аристократичен. — Б.пр.

↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.